

Csak egy anya?

Egy nőtől – miközben jogosítványát újíttotta meg egy önkormányzati hivatalban – egy adatfelvevő hölgy megkérdezte, hogy mi a jelenlegi foglalkozása.

A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát. „Arra gondolok, magyarázta az adategyeztető, hogy van-e munkája, vagy csak...?” „Természetesen van munkám!” – csattant fel a nő. „Anya vagyok.”

„Nincs ‘anya’ kategóriánk foglalkozásként. A ‘háztartásbeli’ fedi le ezt!” – mondta az adatfelvevő segítőkészen.

Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egyik nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok nyilvánvalóan egy karrierista nő volt.

Magabiztosan, hatékonyan dolgozott, olyan jól csengő címet viselt, mint például „Hivatali kikérdező” vagy „Városi adatfelvevő”.

„Mi a foglalkozása?” – kérdezte. Mi készítetett arra, hogy ezt mondjam, nem tudom – a szavak egyszerűen kibuggyantak belőlem – „Gyermekefejlődési és emberi kapcsolatok területén dolgozom társkutatóként.”

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint aki rosszul hallott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb szavakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

Megkérdezhetem – mondta a nő érdeklődve –, egészen pontosan mit csinál ezen a területen?

Hűvösen, az izgalom legkisebb jele nélkül a hangomban, szinte kívülről hallottam, amint így válaszolok: „Folyamatos kutatási programban veszek részt (melyik anya nem) laboratóriumban és terepen is. (Normálisan azt mondtam volna: kint és bent). Dolgozom a felettesemnek (elsőként az Úrnak, aztán egész családomnak), és van már négy creditem is. (Mindegyik lány.)

Természetesen a munkámhoz tartozó tevékenység igényli a legtöbb figyelmet az emberszakmákban (melyik anya tagadja?), és gyakran dolgozom 14 órát is egy nap (inkább 24-et). Ebben a munkában jóval több a kihívás, mint más, ‘átlagos’ foglalkozásoknál. A jutalom inkább a megelégedettség, mint pusztán a pénz.”

Érzékelhetően folyamatosan nőtt az elismerés a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és személyesen kísért az ajtóig.

Miközben hazafelé vezettem, fényes új karrierem lebegett a szemem előtt.

Otthon a 13, a 7 és a 3 éves laborasszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam az új, 6 hónapos kísérleti modellünket a gyermekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja.

Úgy éreztem, ütést mértem a bürokráciára. Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára elfogadhatóbb foglalkozásról. „Egy újabb anya”, vagy „anyaság” már nem hangzik elég jól. Micsoda pompás pálya! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón.

Netán ez teszi a nagymamákat „haladó” kutatási munkatárssá a gyermekfejlesztési és emberi kapcsolatok területén, a dédnagymamákat pedig a haladó kutatási munkatársak ellenőreivé? Szerintem igen! Még azt is gondolom, hogy a nagynénik kutatási munkatárs asszisztenssé léphetnének elő!

Legyen kevesebb gond és több áldás házadon, és kizárólag a boldogság lépjen be ajtódon!
Amen.